

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18586/2024
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Живковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Првог основног суда у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 1982/23 од 08.02.2024. године, у седници већа одржаној 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 1982/23 од 08.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 1982/23 од 08.02.2024. године. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр 1009/22 од 08.06.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и тужена је обавезана да јој на име новчаног обештећења исплати износ од 1.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 08.06.2023.године, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље, преко досуђеног износа од 1.500 евра у динарској противвредности, до траженог износа од 3.000 евра у динарској противвредности, односно за износ од 1.500 евра са законском затезном каматом од 08.06.2023.године, до исплате. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 45.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 1982/23 од 08.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога, и садржином ревизије указује на потребу уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... и 10/23 - други закон), за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, јер није потребно разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име новчаног обештећења за неимовинску штету која је тужили изазвана повредом права на суђење у разумном року у смислу одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. О овом праву тужиле и висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, при чему треба имати у виду да се висина накнаде одређује у односу на лице коме је повређено ово право у зависисности од околности сваког конкретног случаја. Указивање у ревизији на другачије одлуке нижестепених судова, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаност захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1) и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року поднета је 04.11.2022. године. Вредност предмета спора је 3.000 евра у динарској противвредности, а побиганим делом правноснажне пресуде тужена је обавезана да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати 1.500,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку по тужби за новчано обештећење, у коме ревизија није дозвољена у смислу одредбе члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, те да је у питању

имовинскоправни спор у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ни сходно члану 479. став 6. ЗПП ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**